

[Finansministeren.]

sådan lige var nogle enkelte ting, man skulle have klaret af, før jeg tog initiativet til denne indkaldelse. Dette vil ske snarest.

Hr. Heinesen var inde på spørgsmålet om de forhandlinger, som indenrigsministeren og jeg havde i fredags med kommunerne, og udtrykte bekymring over, at disse forhandlinger først blev ført på et så sent tidspunkt. Den bekymring kan man måske i og for sig godt dele. Nu tror jeg ikke, det var sådan, at kommunerne ikke var klar over, at der var ting i spareforslagene, som havde relation til kommunerne. Hr. Heinesen peger på problemstillingen i forbindelse med normer — vi kunne måske tage standarder med. Her er situationen måske dagsaktuel, fordi man står over for forhandlinger på forskellig måde og over for organisationer, som er interesseret i netop disse ting. Disse normer vil på visse områder være forhandlingsstof, mens de for andre områder måske mere er ting, som kommunerne kan iværksætte ved beslutninger.

Jeg mener, at det møde, som vi havde med kommunerne, i og for sig var positivt, på den måde, at der fra kommunernes side blev givet udtryk for, at man var parat til at medvirke til besparelser i kommunerne. Det er måske værd at nævne, at af de totale besparelser på ca. 7 mia kr., som der er tale om, er det kun den ene milliard, man drøfter med kommunerne, altså kun en syvendepart af den totale besparelse.

Med hensyn til vurderingen af de finanspolitiske virkninger af det finanslovsforslag, der er fremsat, blev det strejft, at det kun ville give en forbrugsudvikling — jeg tror, det var hr. Heinesen, der sagde det — på en 3-4 pct. i 1975-76. Det er måske værd at pege på, at i indeværende finansår regner vi med en forbrugsnedgang på omkring 2½ pct. Det vil altså sige, at der er en væsentlig forskel på de forbrugsmuligheder, som indeværende finansår i øjeblikket giver udtryk for, og det, som det kommende finanslovsforslag giver baggrund for. Må jeg sige, at i disse forbrugsmuligheder og i den forbrugsstigning er naturligvis indregnet både skattelettelserne, som trådte i kraft fra 1. januar, og de besparelser, som der er en hel del diskussion om, og som man anskuer ud fra forskellige synsvinkler.

Forslaget giver også, som det er blevet

nævnt fra flere ordføreres side, udtryk for en finanspolitisk ændring. Vi har jo løbende diskuteret, hvor stram en finanspolitik der skulle føres. På et vist tidspunkt måtte vi af hensyn til betalingsbalanceforholdene fastholde en temmelig stram finanspolitik, men efterhånden som udviklingen viste en tendens, som vel ikke mange havde forudset, ja, så accepterer vi og finder det ganske rimeligt, at man nu tilrettelægger en finanspolitik af en helt anden karakter end den finanspolitik, man har haft igennem en lang årrække, hvor det normale har været, at man over finanspolitikken skulle opsuge en del af købekraften.

Hvad er så baggrunden for, at man kan anlægge et fornyet skøn? Der er flere; der er hensynet til at søge forbrugsudvidelse for at øge beskæftigelsen, og det er vel nok det primære. Men man kunne også spørge: er det ikke en letsindig politik vurderet i forhold til vores betalingsbalanceunderskud? Og da er der vel grund til at være opmærksom på, at udviklingen i de sidste måneder ligesom har været noget selvforstærkende, selvforstærkende i den forstand, at befolkningen som helhed har været tilbageholdende med køb, har sparet mere op, end den har gjort hidtil.

Der er vel også grund til at pege på, at det rentefald, der har fundet sted, er træk i den positive retning. Må jeg her tilføje, at hvis også omkostningsstigningerne kan holdes inden for rimelige grænser, ja, så tror jeg, jeg må sige, at så vil betænkeligheden ved at få en svagere finanspolitik eller endogså et underskud på finansloven på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet i det kommende finansår ikke være stor. Men det er også disse forudsætninger, man må have i erindringen, når man vurderer disse ting.

Hr. Erhard Jakobsen ville gerne have at vide her og nu, om det er 3 mia kr., 5 mia kr. eller 7 mia kr., vi vil acceptere. Jeg bliver nok nødt til at sige til hr. Erhard Jakobsen, at dette naturligvis må ses i sammenhæng med, hvilken samlet økonomisk politik man når frem til, når man har gennemarbejdet disse mange forskellige ting, som indgår i helhedsbilledet. Jeg kan kun sige, at hvis man bremser omkostningsstigningerne tilstrækkeligt, hvis man vil føre en tilstrækkelig økonomisk politik, der også er med til at øge beskæftigelsen, vil i 1975-76